

munkaszeretetet, áldozatkészséget a magunk lelkéből kell adnunk. Hinnünk kell, hogy hitet adhassunk, remélnünk kell, hogy ők se ismerjenek csüggedést, szeretnünk kell egymást, hogy ők is testvérnek érezzenek minden magyart. Hogy a mi gyermekeink közül lobbanjon fel világitólángként egy új Petőfi, egy új Rákóczi és új Kossuth, hogy egy boldog tavaszi napon a felszabadult és újra egybeforrt Nagy-Magyarország megújhódását ünnepelhessük.

Ebben az eljövendő boldog napban reménykedve, a régi nagy március emléke előtt hódolva, a közös cél szolgálatában egybeforrva dolgozzék együtt a szülői ház és az iskola a magyar haza új márciusáért!

Márciusi kis vitézek

Márciusi friss szelek
Dalolnak keményen,
Lengessük a lobogót
Kikeleti szélben.

Mi vagyunk a szép tavasz
Zászlóhordozója,
A jövő reménység
Dalos hirhozója.

Még csak gyermekek vagyunk,
De keményen állunk,
Tudjuk, hogy kicsinyen is
Nagy munkát csinálunk.

Mindent, amit tenni kell,
Egész szívvel végzünk,
Mindig minden dologból
Kivesszük a részünk.

Derék magyar gyermekekből
Lesz a derék ember,
Nosza testvér, rajta fell
Friss tavaszi kedvvel.

Leszünk vidám öröme
Apánknak, anyánknak,
Munkás kis vitézei
Az édes hazának!

Harangi László.

Március 15-én

Ma zászlódiszben, ékesen jövünk fel
Szent oltárodhoz, megesonkult hazánk,
És leborulunk lelkesülő szívvel:
Ma mult időknek fénye hull reánk!
Ma távol van a mindennapi élet
És sok kicsinyes baj most nincs velünk,
A lelkünk ma a mult időkhöz tér meg,
Ma egybegyülve itt emlékezünk.

Elmult időkbe, bus időkbe látunk,
Hol mindenütt van egy-egy virradat;
Nem hagyta Isten jóvá a halálunk,
Virradt mindig egy márciusi nap!
És megbékült, boldog magyar szívvel
Ma megáldjuk e márciusokat,
Mert március mindig itélni jött el,
Kivívni bukott igazságokat! —

Egy márciust ma ünneppel köszöntünk
 Szent oltárodnál, megcsönkült hazánk —
 Apánk hős lelke él ma itt közöttünk,
 Ma mult időknek fénye hull reánk!
 És lelkünk mélyén szent látomás ébred,
 Látó szemünk a jövőbe tekint:
 Uram, ha kell, megint hős lesz néped,
 Hogy támasszon egy márciust megint!

Szigethy Ferenc.

A szabadság költője

— Március 15-ére alkalmas életkép. —

Összeállította: VICSAY LAJOS.

(Előadható bármely iskolában. Színpad sem szükséges hozzá, csupán egy dobogó, ahol a képek lejátszódnak. Előadó — tanító vagy egy nagyobb tanuló — az emelvény előtt foglal helyet.)

*Mélyen Tisztelt Vendégeink!
 Kedves Gyermekedek!*

Nyolcvankilenc év választ már el bennünket attól a gyönyörű márciusi naptól, amelynek felidézésére ma itt összejöttünk. Nyolcvankilenc év nem nagy idő a történelem századokkal mérő óráján, de ez a nyolcvankilenc esztendő, amely azóta eltelt fölöttünk, olyan, mintha egy évezredet hordott volna méhében. Fájó szívvel, megtört lélekkel keresi fel képzeletünk azt a boldog hajnalhasadást hozó szép márciust, amely végre szabaddá tette a magyart saját hazájában. Hej! akkor még töretlenül álltak a Kárpátok bércsein a jó Isten keze által megteremtett határok s a magyar boldogabbnak látszott, mint valaha, ezer éves történelme idején.

Mert nagy dolgok történtek akkor. A magyar nemzet kivívta szabadságát. Mi a szabadság? Most tudjuk, most érezzük igazán, amikor újra rabok vagyunk. Millió és millió ember testvérisülése, amikor minden magyar, aki e hazában élt, testvérnek mondhatta magát: a magyar haza gyermekének! Testvérisülés, amikor tekintet nélkül arra, hogy ki milyen nyelven beszélt, egyazon hazának gyermekévé lett, annak a hazának, amelynek földje megadta számára a mindennapi kenyeret. És ennek a hazának nem voltak édes és mostoha gyermekei, egyformán ölelt mindenkit, csak azt kívánta, hogy ragaszkodjanak hozzá, szeressék.